

wima, et igganees jenaks oigeks tõteggiaaks fas:
wada, ning sedda rõmo maitsta, mis melelisse
trui tõteggemissega ühhes. Se peale juhhatago
meie noort rahvast se taggatuslew jut.

Kepiske õppetab Lisut tööd tegema, ning tö:
teggemissest rõmo tundma.

Lisut juhhataati norelt jo woffi kassal tööd fat:
suma ja vškas temma ka pärast head ja peni:
fest lõunga kehrata; agga et ta eddeiw olli, ning
tööd tehhes pea ärratüddines, ep olnud temma
tööl iasjoudo. Liso agga otsis muud aiawitet
wahhele, ja emmal olli oigus ütteldes: Liso on
laist tõteggia. Siiski temma veel feruueks piddi
minnema, ja mis immelikul viisil temmale abbi
tehti, sedda nüüd keige viitsimatta tüttarlapse
õppetussekse seie firja pannakse.

Emmal olli ühhel pával ridid pesta ja unt
fangast wirrotoda, piddi sepärrast ennamist keige
se páwa ques ollesma, egga wõtnud temma Lisut

pesso jure, et se senni kana head oësa lõngu
saaks walmistada; agga Lisiul ep olnud muidoge
palju piddo toas olles, liati nüüd fewiwadesel aia:
al, et Jummal andis sojemat ilma, panni tem:
ma aega iggawaks, fargas äkkiselt tõ fallast
vüsti ja ruttas leppikusse nattukesseks aiaaks
fondima. Noor rohhi tárkas ülles, soja tule
ühk olli armas tunda ja linnud laulsid hulgali.
Liso sai ni parajat mele jahutamist kätte, et
pitkemat aega metsa wibis, fui eßiotsa temma
nou ep olnud; temma arrust ei piddandki fauaks
ollesma, sest fui mele pärralinne luggu käes, aeg
iffa ruttab. Omneti wof sai kolm tundi täieste
puhkada, enne fui Liso jálle tuppa sai. Hakkas
siis kehraja jálle töle, agga, et nüüd toas istu:
des temma melest foggoni folle luggu, siis wdt:
tiis woffi kätte, kandis sedda oue, ja panni lag:
gedal rattast wallusaaste jooksma; eh monni te:
fäia, kes mõda läks, mõtles pealegi, tüttarlapse